

2021. őszi – XVIII. évfolyam 2. szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

VELED EGYÜTT HÁROMSZÁZ

BOOSZEGED

Javasolom minden hazámfi-
ának, hogy a tudakosságot
oly valakitől tanulja. Ki
annak előtte e mély tenger-
ben nemcsak evezett,
hanem inkább a kormányt
is nagy szorgalmatossággal
is tartotta.

Dugonics

„Edgy égi golyó-
bist, mely véko-
nyan kikészített
hólyagokból
vala elkészítve,
veres és fehér
színre réssze-
rint kifestve,
két lábnyi ma-
gasságú, három
lat nehézségű,
és öt minuták
alatt a felhők
határlira emel-
kedett mozsár-
patlogások és
tapsolások
között.”

Korabeli tudósítás
1785-ből. Szablik István
pianista először ereszt-
ett fel Szegeden Mont-
golfier-rendszerű lég-
gömböt.

Miért ünneplünk ennyiszer születésnapot?

A villamos már május óta hirdeti, hogy 300 éves a szegedi piarista oktatás. A Dómban tartott tanévneműn is a jubileumot ünnepeltük. De már tavaly is óriási tortával emlékeztünk az eseményre. Hogy is van ez? 1721 – 1991 – 2021.

Sok tanakodás előzte meg a jubileumi tanév kiválasztását, hisz méltón szeretnénk emlékezni az elmúlt 300 évre, ahol a szegedi piarista jelenlétet, a diákokat, a tanárokat, a hozzánk tartozókat és a várost is meg tudjuk szólítani. Mikorra tegyük az egész tanéven átívelő jubileumot?

Egy iskola indítása akkoriban sem volt egyszerű folyamat. A történetünk 1719-ben kezdődött: Szeged városa ekkor kötött szerződést a piarista renddel

az iskola indítására. Az alapítási oklevélet III. Károly király 1720. február 20-án írta alá. Ezt a királyi pecsétetes dátumot választottuk az első ünnepünknek. Mivel azonban a tanítás csak 1721. októberében indult el, így esett a választás a 2021-22-es tanévre. A döntéshez az is hozzájárult, hogy az iskola 1991-ben indult újra, így a 300-as és 30-as jubileum összefonódik.

A hangsúly nem is a *mikoron*, hanem a *miért*en van. Miért ünneplünk? Sok idő a 300 év, de maga az idő elegendő indok-e az ünneplésre? Vagy inkább az örökség és az évszázadok alatt összegyűlt érték az, ami méltóvá teszi intézményünket egy ilyes eseményre? Megállni egy pillanatra, megnézni, hova jutottunk 300 év alatt. Mi az, ami előre tudta vinni ennyi idő alatt annyi visz-

tagság között az iskolát? „A múltért hálát adva, a jelen vállalásával és a jövőbe tekintve kell megemlékeznünk.”

Mit jelent nekem a 300? Most elsőként kihívásként jelenik meg. Az ünnepelés nemcsak a múltba nézést, hanem a jövőbe tekintést hozza magával. Egy olyan iskolát vezetni, ami most kezd a következő 300 évét – kihívás és felelősség.

Nekem személyesen és nekünk – mint közösségnek, Kalazancius szegedi iskolájának – mit jelent ez a 300 esztendő? Ebben a tanévben keressük erre közösen a választ! Erre hívok mindenkit, ünnepeljünk így! Egy közösségben, ragaszkodva az értékekhez, fejlődésre készen, nyitottan a szüntelen változásra!

Jusztinné Nadelkovics Aliz
igazgató

BEHARANG – PATROCINIUM: KÉT ÉS FÉL NAP ÜNNEP

Piarista villamos, Veni Sancte, Dugonics András szobrának koszorúzása – a jubileumi év ezen programjai után november utolsó hetében, november 25-én és 26-án, csütörtök-péntek, ünnepeljük Kalazanci Szent Józsefnek, a piarista rend pártfogójának ünnepét.

Sokféle programmal készülünk!

November 24-én (szerdán), az ünnep előestéjén **tanári koncertet hallgathatunk, irodalmi csapatversenyt szervezünk.**

November 25-én (csütörtökön) nagyon széles kínálatot várjuk a jelenlévőket: lesz **vetélkedő, zenés irodalomóra (DJ-vel), örömművelés, sportági bemutató és az elengedhetetlen színdarab az iskola színjátszókörének előadásában, amelyet Keszérű György tanár úr diákok közreműködésével írt.** A délelőtti programokat hittanverseny, DÖK-rendezvények, lemezbe-mutató és kiállítás egészíti ki.

Péntek délután szentmisével zárjuk a megemlékezést, előtte lehetőség lesz lelki elmélyülésre, öregdiákok által megélt életpályák megismerésére, valamint a közelgő adventi időszak alkalmából adventikoszorú-készítésre.

Mindenki időben jelentkezzen az őt érdeklő programokra!

IMPRESSZUM

PIÁR FUTÁR – A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nadelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Bálint Eszter, Hudák Anna, Juhász Ágnes, Krabót Bertalan, Márton Eszter Ágnes, Papp Bence Gábor, Szendrőnyi Borbála, Verebely Ákos, Zsiga Gréta – Korrektúra: Posztós Ildikó Piroška – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS: E-press Nyomda Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

TISZTELT TANÁR ÚR!
GYERMEKEM AZ OSZTÁLYMISÉN NEM TUD MEGJELENNI, MERT INKÁBB A PÁPA
ÁLTAL TARTOTT MISÉRE MENNE.
TISZTELT SZÜLŐ!
A PÁPÁVAL NEM VITATKOZOM, ELENGEDEM.

Férc Szemes Áron alkotása

NÉVADÓNK, AKI NÉLKÜL NEM LENNE GÖMB, HONLEÁNY ÉS ÉRETTSÉGI TÉTEL

Iskolánk névadójának életét talán Károlyi Attila tanár úr ismeri a legjobban az egész országban. A szegedi piarista oktatás fennállásának 300 éves jubileumára készülve elkértük tőle anekdotagyűjteményét, és kiegészítettük saját megjegyzéseinkkel. Néhány sztori egy korabeli bulvárlapban is megállta volna a helyét.

Hogyan kapcsolódik Dugonics András Szegedhez?

1740. október 18-án született szegedi polgárcsalád gyerekeként a Felsővárosban. Szülőháza helyét ma emléktábla jelöli. Iskolai anyakönyv szerint dalmát (Dalmácia Horvátország tengerparti része). Ebből is látszik, hogy ebben az időben Magyarország mennyire befogadó volt, és teljesen más volt az akkori nemzetfogalom. Magyar-nak vallotta magát, aki az ország területén élt. A nyelv még nem volt olyan fontos tényező.

1750-től járt a deák (latin) iskolába, a piaristákhoz, ahol apja is tanult az 1720-as években.

Hogyan lett piarista szerzetes?

Tizenhat évesen kérte felvételét a piarista rendbe. Privigyén (ma Szlovákia területén található) volt szerzetesnövendék. Életútját ismerve beszédes a szerzetesi neve, a *S. Angelo Custode*, vagyis *Őrangyalról elnevezett*. Tizenhét évesen választotta ezt. Így kellett szólítani őt a diákoknak. Ma vajon menne ez nekünk? Egyáltalán tudjuk, mi szerzetes tanáraink választott neve?

A tanár

Vácott, majd Medgyesen (a mai Románia területén) tanított, a gimnázium végzős költészeti, poétikai osztályát vitte. Elég hihetetlen mai fejvel, hogy nem verselemzéseket tanítottak irodalomból, hanem versírást. 1770-ben lett professzor, Nyitrán (ma Szlovákiában található) a papnövendékeket filozófiára tanította. Ma már ezt a tantárgyat eltörölték 12. osztályban (nehogy megártson a túl sok agyalás).

Tizenegy év alatt járta végig az oktatás különböző fokozatait az elemitől a gimnáziumig és a filozófiai képzésig. Ez azért nem semmi tempó! Mondhatni, hogy zsenigyanús a dolog. Ezután jelentkezett az egyetemi tanári vizsgára.

Pártfogolta a szegényebb hallgatókat, tegezte a tanítványait, szívesen volt az ifjak között, bárhol megszólítható volt, sőt az is előfordult, hogy befizette a színházba a diákjait. Lehet, hogy még sörre is meghívta őket. Ejnye!

A matematikus

Nagyszombaton (talán mondani se kell, ma ez is Szlovákiában van) az egyetemen mennyiségtant, mértant, építészettant és latint tanított, megszerezte a doktori fokozatot. A matematika nyelvét teljesen magyarosította, neki köszönhetjük a derékszög, az egyenlet, a gömb, a hasáb, a köb, a kör, a szög és a tétel szavakat. Milyen zura lesz, amikor ez eszedbe jut érettségien a szóbeli tételhúzásnál!

Az első magyar regény írója

Politikai tett volt az első eredeti (nem más nyelvből fordított) magyar regény, az *Etelka* megjelenése 1788-ban. II. József intézkedései ellen íródott. Saját szereplőtípust teremtett, a „magyar honleányt”. A honfoglalás idején játszódó történet forrásokra épül, és a saját korának visszasságait is bemutatja.

Az *Etelka* a nemesi ellenállás alapmunkája lett, Dugonics András a népies iskola vezéralakjává vált, hatást gyakorolt a magyar nemzeti identitásra. Tudom, bonyolult mondat, de a lényeg: az akkori magyar nélküle nehezebben ébredt volna rá, milyen magyarnak lenni.

Példátlan népszerűsége tett szert, megszületett a magyar olvasóközönség, az ő igényüket elégítette ki a hazafias tartalom, a magyar történelem és a Szeged környéki népnyelv. Majd keress rá, milyen az, amikor valaki ö-zve ír.

A nyugdíjas

Az utolsó tíz évét vidáman töltötte, folyamatosan írogatott. A szegedi búcsújárók számára készült a *Radnai történetek* (1810) című műve. Fordított, magyar várakról készített összeállítást, és folytatta a szólások gyűjtését. Szerette a szabad természetet, gyakran sétálgatott az Etelka erdőben, kirándult Szentivánra, Szőregre, Pusztaszerre. Szívesen társalgott a vásárosokkal, vagy ült le jegyzetelni a hajóácsok közé.

Károlyi Attila tanár úr gyűjtése nyomán a Szerk.

Amikor szülei születnek a gyermeknek

Hogyan működik ma az örökbefogadás? El kell-e árulni a gyereknek az igazságot? Miként éli meg az új helyzetet a szülő és a gyermek? Posztos Ildikó tanárnőt, iskolánk angol- és spanyoltanárát kérdeztük, aki férjével együtt egy hároméves kislány örökbe fogadó szülője lett.

Több mint másfél éve egy eleven, pajos, életvidám kislánnyal, Annamari-val bővült a családotok. Miért és hogyan döntöttetek az örökbefogadás mellett?

Serdülő korom óta tudom, hogy egy betegség miatt nem lehet gyermekem, de azt is, hogy szeretnék legalább egyet. Amikor összeházasodtunk a férjemmel, ez még nem volt téma, de aztán valahogy egyszerre merült fel bennünk, hogy jó lenne, ha lenne gyerek is a családban.

Milyen nehézségekkel kellett szembenéznetek a szülővé válás előtt? Hogyan nézett ki a felkészülési folyamat?

Ez egy nagyon hosszú történet, de nagyjából ez a kérdés az, amiért elvállaltam az interjút. Magyarországon nagyon furcsa nézetek vannak az örökbefogadásról, és sokan azt sem tudják, mi a különbség a nevelőszülők és az örökbe fogadó szülők között. Tabutémának számít, és tanult emberek is feszengeni kezdenek, ha megtudják, hogy a gyerekünket örökbe fogadtuk. Ezért érzem fontosnak, hogy nyíltan beszéljünk erről a témáról, hiszen nem gondolom, hogy ebben bármilyen szégyellnivaló lenne. Ráadásul a téma tabu volta miatt sok téves gondolat is kavarg az emberek fejében.

Kezdődött a történetünk ott, hogy 2018. április 24-én beadtuk a kérelmünket örökbefogadásra a TEGYESZ-nél. Ez a területi gyermekvédelmi szolgálat helyi képviselője Újszegeden. Akkor tudtuk meg, hogy el kell végeznünk egy tanfolyamot, amely nélkül nem lehetünk szülők. Ez első hallásra rosszul hangzott, hiszen normális esetben sincs szülőség-

re felkészítő tanfolyam... Igyekeztünk azért minél hamarabb bekerülni, de Szegeden már elfogytak az időpontok. Így Budapestre jártunk fel, és elmondhatom, hogy életünk legjobb befektetése volt: ma is abból táplálkozunk, amit ott tanultunk. A tanfolyamot két nő és egy férfi tartotta: a két hölgy örökbe fogadó szülő, a férfinek pedig a testvérét fogadták örökbe. Hitelesek voltak és őszinték, azóta is nagyon hálásak vagyunk nekik. A tanfolyam azóta nem kötelező, de szerintem sokat veszít az, aki nem vesz részt rajta.

Tehát elvégeztük a tanfolyamot, és én nagyjából négyhavonta zaklattam telefonon az értünk felelős hölgyet a TEGYESZ-nél, hogy mi újság, mikor lesz már gyerekünk. A legrosszabb az volt, amikor azt mondta, hogy majdnem lett egy kislányunk, de aztán az előttünk álló pár lecsapott rá. Ugyanis az örökbefogadás arról szól, hogy a gyereknek keresnek szülőket, és nem fordítva. Aztán sorba állítják a lehetséges nyerteseket, és először az első párnak szólnak, majd a másodiknak, harmadiknak s végül a negyediknek. Harmadikok voltunk egy kislánynál, akit az első pár visszautasított, a második pár viszont hazavitt.

Ez elég furcsán hangzik. Mintha egy termékről lenne szó, eléggé tárgyiasítottnak tűnik ebből a szempontból a gyerek...

Igen, de az szép gondolat, hogy nem a szülőknek keresik a gyermeket. Azért van a papírok elolvasása előbb, aztán ha el tudod fogadni az egészségügyi állapotát (lényegében minden gyereknek van valamilyen betegsége, és általában koraszülöttek is, Annamari is nyolc hónapra született), akkor nézhetek róla készült képet, és ekkor aludnotok kell rá egyet, s csak másnap közölhetitek, hogy érdekelne-e benneteket egy olyan találkozás, ami még mindig nem személyes, hanem csak megfigyelhetitek a kisgyereket. Ezek a lépések azért vannak, hogy a gyermeköt védjék a csalódástól. Állítólag Annamarinál mi voltunk az első pár, így nem kellett csalódnia.

Amikor kitöltitek a papírt, hogy gyermeket szeretnétek örökbe fogadni, akkor eldönthetitek, milyen nemű legyen, illetve azt is, hogy milyen betegségekkel vagytok hajlandóak elfogadni a leendő gyermeketeket. Vannak ijesztő rubrikák is, mint például az, hogy a vérszerinti szülő elmebetegsége vagy kábítószerezése visszatartható tényező-e számotokra. Budapesten azonban kiokosodtunk, és lényegében minden rubrikába az „elfogadjuk”, illetve a „több információt szeretnénk” alá tettük az ikerszet.

Így is vártunk húsz hónapot, mire 2019. december 4-én csörgött a telefon. Engem

T. SZÜLŐ! LEÁNYA IRODALOMÓRÁN FOLYAMATOSAN VIHOGOTT, PEDIG AZ ANTIGONÉT VETTÜK.
T. TNŐ! MEGDORGÁLTAM. AKKOR IS VIHOGOTT. NEM VESZ KOMOLYAN SEMMIT. MAJD POFÁRA ESIK.

hívtak először, de nem tudtam felvenni. Sőt, amikor a férjem üzenetet küldött, hogy hároméves kislány vár ránk, azt is csak később tudtam elolvasni. Persze azonnal felhívtam Istvánt, akitől megtudtam, hogy Annamarinak hívják, egy szegedi gyermekotthon lakója, meg hogy asztmás és szívbeteg. Ekkor aztán egy időre beindultak az események, bár akkor ezt nem így éltük meg. Alig vártuk, hogy mehesünk a TEGYESZ-hez, de csak 9-ére adtak időpontot. Azt a néhány napot teljes bizonytalanságban töltöttük. Aztán eljött a hétfő, és elolvastuk mindketten Annamari papírjait. Miután mindketten elolvastuk, megnyugodtunk. Most már legalább láttuk, hogy milyen problémái voltak és vannak. Miután mindketten egybehangzóan azt mondtuk, hogy igen, még most is érdekel bennünket, mutattak öt fényképet róla. A kedvencem az volt, amikor egy gombóc fagyival ül a Palánk cukrászda lépcsőjén, és úgy nevet, hogy felhúzza az orrát. No, hát első látásra beleszerettünk.

Hogyan folytatódott a történetetek?

A hölgy mondta, hogy igyekeznek elintézni, hogy még a karácsonyi szünet előtt láthassuk élőben is Annamarit. Ez az úgynevezett rápillantás, amit már említettem. Öt-hat gyerekkel együtt játszik az udvaron, és mi nem szólhatunk hozzá, sőt, ideális esetben azt sem kelletne észrevennie, hogy őt figyeljük. 18-án egy nagy doboz Celebrations csokit vittünk a gyerekeknek ajándékba, mert persze még nem kaphatott tőlünk ajándékot a kislány. Az udvaron motorozott pár másik gyerkőccel, de amikor megállt bennünket, odajött a bennünket elválasztó kerítéshez, és Istvánnak azt mondta, „Pacsit!” A férjem úgy meglepődött, hogy persze adott neki pacsit. Ekkor Annamari a mellettünk álló doktornőhöz

fordult, és azt kérdezte tőle: „Értem jöttek?” Hát, ennyit a rápillantásról.

Ezután még nehezebb időszak következett, hiszen sem a nagyszülőknek, sem pedig a kollégáknak nem mondtuk el, hogy mi történt, csak a vezetőség tudott róla azonnal, mivel tudtuk, hogy többször el kell majd kérdezkednem az iskolából. Karácsonykor a szüleinknek és a közelebbi családtagoknak is elmondtuk, s mindenki nagy örömmel fogadta a hírt, hiszen a szüleim például biztosan nem gondolták, hogy egyetlen huszonéves unokájuk mellé valaha is kapnak még egyet.

Hányszor történt még ilyen találka Annamari családokba kerülése előtt?

A törvény azt írja elő, hogy legalább hét alkalommal kell találkoznia a gyermeknek és az örökbefogadó szülőknek azelőtt, hogy hazavinnénk. Nekünk szerencsénk volt, mert összesen tizenhét alkalommal jártunk a gyermekotthonban. Az elején nem ment jól a barátkozás; azt hiszem, ez a mi bánáságunk miatt volt így. A bánáság pedig leginkább abból eredt, hogy rajtunk kívül általában még két-három felnőtt jelen volt a találkozásainkon, ami persze biztosította, hogy Annamari ránk se nézzen, csak velük foglalkozott, mi csak nézhettük, ahogy ő produkálta magát. A látogatások közben hívogattak a pszichológus, és próbált bennünket lebeszélni a kislányról: azt mondta, túlságosan élénk hozzánk. Egyszer aztán István azt találta neki mondani, hogy köszönjük szépen, de mi gyereket szeretnénk, és nem egy képet a falra. Nem olyat keresünk, akit leteszünk a sarokba, és ott marad. Ezzel végül sikerült meggyőznie a pszichológust.

Ezután történt, hogy egyszer végre magunkra hagytak háromunkat a barátkozós szobában. Ez volt az egyik legjobb napunk. Szinte azonnal megtaláltuk egymással a hangot, és jót játszottunk, a végén Annamari még énekelt és léggitározott is nekünk. Az otthonban a legjobb nap pedig az volt, amikor a férjem születésnapján, január 24-én először szólított bennünket apának és anyának. Február 11-én hoztuk ki először éjszakára az otthonból, és azóta velünk él. Ezután már csak a papírmunka volt hátra, amit persze a vírus igencsak megnehezített.

Voltak hát nehézségek, mielőtt örökbe fogadtuk, de a legnehezebb az volt, hogy húsz hónapon keresztül bármikor, amikor megcsörrent a telefon, eszembe jutott, hogy lehet, hogy a TEGYESZ hív. Majdnem két évig nem történik semmi, aztán hirtelen beindul a gépezet, majd a karácsonyi szünetre leáll; két naponta az egész délutánt az otthonban töltöd, s egyszer csak azt mondják, hogy tessék, most már viheted. Hihetetlen történet, még most sem hiszem, hogy velünk történt.

Mennyire változott meg az életetek, miután Annamari a gyereketek lett?

Fenekestül felfordult, minden tekintetben. Kezdvé azzal, hogy március 17-én mentem volna vissza dolgozni a gimnáziumba, és egy nappal hamarabb bezárták az iskolákat. Ha van valaki, akinek ilyen tekintetben jól jött ez a vírus, akkor azok mi vagyunk. Persze nem volt könnyű. Eddig egy emberhez kellett, most pedig mindketten leginkább hozzá próbáltunk igazodni. Házasságunk első négy évében sokat utaztunk, igyekeztünk sok közös élményt szerezni. Most azért még eléggé korlátozott a lehetőségek száma, ahová közösen mehetünk, de jól van ez így. Jövőre már külföldi utat is tervezgetünk, reméljük, nem szól közbe semmi.

Hogyan élte meg Annamari, hogy családja lett?

Minden reggel úgy ébred, hogy mosolyog, és nagyon vidám, hogy végre neki is van apukája és anyukája. (Ebben a sorrendben – apa mindig is közelebb állt a szívéhez.) Időnként megkérdezi, nem bántuk-e meg, hogy örökbe fogadtuk. Merthogy 2003 óta törvény írja elő, hogy a gyerkőcnek jogában áll tudni a kezdetektől, hogy őt örökbe fogadták. Egyébként ez nagy könnyebbség – nagyon rossz lenne titkolózni. Néha spontán módon azt mondja, „de jó nekem, hogy van apukám és anyukám”.

Magam is tudom, milyen nehéz jó szülőnek lenni. Szerinted milyen egy ideális szülő, és mennyire sikerül ezt a mindennapokban megközelítenetek?

Az ideális szülőről manapság elképzelem sincs. Valószínűleg nagyon türelmes, és mindig kész a játékra. Vagy legalábbis most egy ötéves mellett ezt képzelem a jó szülőkről. Mióta Annamari hozzánk került, önismeretben is sokat fejlődtem. Rájöttem például, hogy igenis van olyan gyerek, aki ki tud hozni a béketűrésből, és ez pont a leányzónk. Eddig azt hittem, hogy a világ legtűrelmesebb embere vagyok. Így hát ideális szülő? No, az nem vagyok. István sokkal türelmesebb, és szerintem ez a legfontosabb tulajdonsága egy ideális szülőnek, már ha van olyan egyáltalán. De hát így szép az élet, mindig van hová fejlődni.

Melyek Annamari azon tulajdonságai, amelyekbe kapaszkodva újra és újra erőre kaptok egy-egy nehezebb munkanap után?

November 2-án, halottak napján született nyolc hónapra és nyitott rekeszizmokkal. Életének első három hónapját kórházban töltötte, több műtéten átesett, alultáplált volt, és tápszert kapott reggel-este, valamint hat pelenkát cseréltek rajta naponta még háromévesen is. Szívbeteg volt és asztmás, amikor

örökbe fogadtuk (jelenleg már nem kell semmiféle gyógyszert szednie). Nagy nehézségekkel indult az életben, és mégis mindig vidám és optimista. Nagyon szeret mesélni, és mindig van mindenre válasza. S mostanában kezd egy kicsit bújósabbá is válni, ami külön öröm nekem.

Mit javasoltak a szakemberek, mikor és hogyan érdemes elmondani Annamari-nak a hozzátok kerülésének történetét? Mennyire emlékszik még életének előző időszakára?

Annamari a kórházban töltött három hónap után a szegedi Bölcsőde utcai gyermekotthonba került, és ott őt kis pajtival élt egy nagyobbacska szobában. Ő volt a bandafőnök, a kezdetektől láttuk, hogy vezető személyiség.

Sok mesét hallott már az örökbefogadásról itthon, egészen a kezdetektől. Először az Égből pottyant boldogsággal indítottunk, de azóta nagy kedvence a Szívünkben születél és az Örök ölelés című mesekönyv is. Mindig is tudta, hogy örökbe fogadtuk, és ez így is marad. Nagyjából fél évig emlegette

a társait, kicsit tovább a dadusokat az otthonban. Mostanában már csak annyit mond, hogy amikor még az otthonban éltem... de nem társít már hozzá neveket, viszont az utcán maszkban is felismeri az ottani felnőtt ismerősöket. Mi igyekszünk mesélni minél többet arról neki, ami ott történt, mialatt látogattuk az otthonban, hiszen másfél éve él velünk, és három évet töltött az otthonban, így hát fontos minden, amire emlékezni tudunk. A modern pszichológia szerint az embernek a legfontosabb, hogy ismerje a gyökereit. Sajnos, a szüleiről nem igazán kaptunk információt, mivel titkos örökbefogadás volt, így hát próbálunk mindenre visszaemlékezni, ami őt az otthonhoz kötötte. Szerencsére írtam naplót akkoriban – azt remlémem, ez majd sokat segít akkor is, ha idősebb lesz.

Melyek voltak a nyaratok legszebb családi élményei?

Tulajdonképpen ez volt életünk leg-hosszabb nyara, mert március 5-én kezdődött. Amikor kiderült, hogy 6-án bezárnak az óvodák, már előző nap sem

küldtük oda Annamarit. Persze a karantén miatt nem volt sok családi élmény tavasszal; még játszótérre sem mertünk menni, s mivel a tizedik emeleten lakunk, a gimnázium udvarára jártunk vele játszani.

Nem voltunk sok helyen, Zsódi tanár úr hívott meg bennünket idén is a balatonberényi piarista vitorlástáborba, ott az volt a legnagyobb öröm, hogy a lányunk már nem fél a Balatontól, mint tavaly. Nyáron sokat jártam Annamarival az uszodába, és szerencsére már nem tart a víztől. Ezen kívül apósomnál nyaraltunk még, aki az őszi szünetben látta utoljára az unokáját. Egyelőre még senki másra nem mertük rábízni éjszakára Annamarit, így ez még előttünk van. A tanévkezdő tanári lelkigyakorlatról is hazajöttem esténként, mert nem alszik jól akkor sem, ha egyikünk nincs otthon. Szép volt így is a nyár, mert együtt lehetünk mindhárman, s nekünk ez a legfontosabb.

Készítette: Boldog Zoltán

MÁR EZ SEM A FIÓKBAN, HAVER

Nagy taps jár azoknak, akik bátrak voltak, és nem a fiókot tekintették írásaik legjobb barátjának, hanem beküldték azokat a magyartanárokból álló közhasznú testület vers- és novelláíró pályázatára. Utólag is köszi a bizalmat – ezt üzenik a zsűritagok a résztvevőknek. Mi meg szépen közöljük a műveket, amelyek egy-egy irodalmi magazinban is megállnák a helyüket, sőt egy-egy soruk lazán mehetne az Instára motivációs idézetként. Szóval olvassatok! Így írunk mi a Sze-pin.

Vers kategória:

1. hely: Krabót Bertalan (9. A)
2. hely: Monostori Dorina (ex-12. B)
3. hely: Kopasz Helga (12. B)

Novella:

1. hely: Juhász Ágnes (11. B)
2. hely: Szalma Kanapriya (ex-12. C)
3. hely: Bálint Eszter (9. A)

Szonettátírat kategória:

Tarcsa Soma (ex-12. C)

Mese kategória:

Tripolszky Eszter (8. A)

Különdíjasok:

Márton Eszter Ágnes (10. B)
Papp Ádám (10. B)

TISZTELT SZÜLŐ! GYEREKÉRE A MAGYARÓRÁN HÁROMSZOR SZÓLTAM RÁ, HOGY
NE BONTSA A FALAT! KÉREM FÜLÉSZETRE VINNI!
TISZTELT TANÁR ÚR! MÁR VOLT. OTT IS KIBONTOTTA A FALAT.

Szalma Kanapriya:

Nem szól már a harang

Erősen tűzött a nap azon a délelőttön, mikor a főúton sétáltunk ki Dusival a faluhatárra, a szentiváni szemétdombhoz. Mindig akadt ott valami csuri-muri, amit elcsórhattunk. Most is így volt. Legalább tíz kiló sárga paprika volt kiöntve a domb szélére a zöldhulladéknaál. Nem hezitáltunk, a pólóinkból zsákot formálva begyűjtöttük, amit elbírtunk. Visszafele végig azon morfondíroztunk, ki a fittyfene dobna ki ennyi szép és egészséges paprikát. Mindenesetre nagyon örültünk a zsákmányunknak. Utunkat ezután a focipálya felé vettük, ahol a pálya szélti csapban megmostuk a paprikákat, leheveredtünk a fa árnyékába, és nyersen enni kezdtük.

Majd tíz perc múlva egy csapat kölyök jött focizni valami elnyűtt bőrlabdával, de nagyon nehezen ment nekik, így aztán csak röhögünk rajtuk olyan nagyon, hogy a megrágott paprika leve csurgott ki a szánkából, amitől meglehetősen neveltséges látványt nyújthattunk.

– Na, te, Necka, gyere verjük meg őket – javasolta Dusán. Én kuncogva felálltam, és letöröltem a paprikaköpedéket az államról.

Odamentünk az öt gyerekhez, akik hat- vagy hétévesek lehettek. Feléjük magasodtunk mi, két melák tizenkétéves.

– Mit szóltok, kölkök egy kettő az öt ellen meccshez? – böktek meg a legnagyobb mellett.

– Biztos nem kell egy kis erősítés? – húzta ki magát, akit megérintettem. Felnevettünk Dusánnal, és legyintettünk.

– Te leszel a villámkapus – mondtam Dusinak, aki bólintott, és hátrébb koccogott egy csöppet.

Elkezdődött a meccs, a kicsik támadtak, lassan vezették a labdát. Én rámentem az egyikre, akinél a labda volt, és jól megrúgtam. Ám nem az történt, amit elterveztem. Erős fájdalom hasított a lábujjaimba.

– Mibű' van ez, átkozottak? – rivalltam rájuk a földön fekve, a lábamat fájjalva.

– Ez medicinlabda – nyújtotta kezét a fiú nevetve. Felhúztam rajta magam.

– Te meg csak fogd be! – fedtem meg Dusánt, aki a máját fogva szakadt a nevetéstől a kapu tövében.

A végére összeszedtük magunk, és

egy jót játszottunk, persze megvertük a kis kölköket. Amikor is négyre harangoztak.

– Na, ez jó volt, de most már menem kell – lekezeltek őket, és következő úticélunk felé, a kocsmához indultunk. A paprikákról persze teljesen megfeledkeztünk.

Nagyanyám megbízott, hogy négykor menjek el a kocsmába nagyapámért, ma is ez volt a terv. Már az utca végétől hallani lehetett a duhajkodást, Uros öregapám megint felöntött a garatra. A kocsmá elé érve kis híján fellökött minket egy elcsúszó férfi, aki magában morogódott.

– Hát ez nem lehet igaz, pedig alig áll a lábán... fene vigye el az összes szerbet! – és bevágta maga után az ajtót.

Nagy toladásra értünk a helyiségbe, szét voltak tolvazva az asztalok, és a pult mellett a falnál egy tekepálya bábit igazgattak. Nagyapámat a pult előtt állták körbe, miközben hajtotta fel sorra a kis poharakból a bűzös lötytyöket. Oda mentem, és karon fogtam, hogy kivonszoljam, de ő még egy utolsót lehúzott, kimenekült a kezeimből, felkapta a tekegurigát, és leborította az egész pályát. A fele társaság ünnepelte, a másik pedig szidta.

– Na mostmá' mehetünk – vett a hóna alá minket, és hazaindultunk.

A hazaút elvezetett a templom mellé, ahonnan épp a püpos harangozó öregúr jött ki, dolgát elvégezve. Nem mertem köszönni, nagyon ijesztően nézett, de öregapám intett neki, mire az biccentett.

Hazavittük az öregot, mire Jécó mának a válasza az volt, hogy hozzávágta a papucsát már a bejáratnál. Mire Uros rögtön szabadkozni kezdett. Én meg be mentem, nem volt kedvem ezt minden héten végighallgatni.

Másnap reggel szokásos utamat tettem meg a piac fele friss dolgokért, amikor is a reggeli dolgát elvégző harangozó bá' jött velem szembe. Megint szigorú arccal, hátul összekulcsolt kezekkel sietett dolgára. Úgy gondoltam magamban: mindenkit ismerünk a faluban, neki is illene köszönnöm. Na de hogyan? Azt sem tudom, hogyan hívják. Mintha hallottam volna valamikor, de nem jut

eszembe. A fene egye meg, majd alakul valahogy.

– Jó reggelt, harangozó úr! – köszöntem méltóságteljesen, mikor éppen egymás mellett mentünk el.

– Minek nevezted, te csirkefogó! – fordult meg mögöttem, és jól fenéken bilentett.

– No de hát ez mire volt jó ... – fájlatam alsó felem, mire megjelent apám.

– Hagyja csak, neveletlen gyerek – mondta a vénembernek. – Te meg menjél már a piacra, mit haszontalankodsz itt?

Összeszedtem magam, és újra elindultam. Még egyszer visszanéztem, akkor pedig apám és a harangozó komoran társalogtak. Én persze siettem, nehogy újra leszídjának.

Dolgom végeztével teli kosarakkal igyekeztem haza a vásárolt almákból majszolva, és merengtem az élet nagy dolgairól. Gondolataimból a ház falán ékeskedő gránitlap zökkentett ki. Ennek a közepébe az ND monogram volt vésetve. Hóbortos öregapám Nenád csináltatta, nagy humora volt az öregnek. Egyszer, mikor a feleségét várta otthon a piacról, úgy döntött, utána megy. Magával vitt egy ölnyi lécet és barkácseszközöket. Amikor megtalálta nagyanyámékat a barátnőivel beszélgetve, köszönés helyett elkezdte leszurkálni a léceket, és az asszonyok köré építkezett. Mire azok értetlenül akadékoskodtak, mit akar. Erre csak úgy válaszolt:

– Annyi ideje voltál el otthonról, gondoltam, elköltözzöl, de akkor már segíték az építkezésben – persze kapott ám az öreg ezért.

Megmosolyogtam a történetet, és bevitettem hozományomat. Odabent anyám rosszalló tekintete fogadott. Megfeledeztem a tényről, hogy útközben három almát elpusztítottam, ezeknek a csutkáján akadt fenn kedves, szerény édesanyám, aki nekiiramodott, és kergetni kezdett a konyhaasztal körül, miközben átkokat szórt a fejemre.

– Ördög fattya, aljas kölke. Pont annyi almát vettem veled, megmondtam, hogy pitét csinálók! Hogy vinne el az ördög!

Kora ellenére jó formában volt az asszony, nem is azért álltunk meg, mert

elfáradt, hanem mert gyorsabb voltam nála. Végül nevetve, békésen magához ölelt.

– Te, kópé, te! – megborzosolta dús fekete sörényem, és arrébb taszajtott.

A következő időben valami furcsa, megfoghatatlan érzés terjengett körülöttem. Mintha valami hiányzott volna, de sokáig nem jöttem rá, mi lehetett az, míg egy idő után meg nem világosodtam. Nem szólt a harang. A harangos embert sem láttam, pedig igazán jóvá akartam tenni a balgaságom. Semmi hír nem volt róla.

Egyszer, mikor Uros nagyapámra vártam a kocsmá előtt, kihallgattam két részeges magyarnak a beszélgetését.

– Te, Józsi, tudod milyen hallottam a múltkoriban?

– Mondjad má', mire vársz?

– Tudod, a szerb harangozó öreget.

– Mi van vele? Rég nem hallottam felőle, majdnem két hete.

– Na ez az. Az történt, a testvérét Szibériába vitték munkatáborba.

– Úgy kell neki, itt úgyis sok a szerb, ez az Uros mindig elnyeri a pénzünket.

– De nem, ide figyelj, azt mondják, ezzel az öccsével gyerekkora óta nem is beszélt, most írt neki egy levelet. Már próbálkozott vele többször is, de vagy elkobozták, vagy útközben elkallódott. De ez ideért. Elmondta benne, hol van, és mi van vele. Erre az öreg harangozó rögvést utána eredt. Nem is tudom, mit gondolt, hogy majd beengedik hozzá, ha egyáltalán van valami terve. Olyan öreg, az sem biztos, hogy épen odaér. Nehéz az út, és nagy a hideg arra.

Később dolgomat végezve a piacon ezt hallottam a kofák pletykálkodásából:

– Hallottad a pletykát?

– No má' melyiket?

– A harangozóról.

– Csak ezt-azt füleltem el a templomban. Mert mi van vele?

– Azt beszélük, két hét után hazajött, tegnap érkezett, és ma, mikor ment hozzá a tejes, holtan találta.

– Uram irgalmazz! Mi lelhetette? Szibériában biztos elkapott valamit, csak haza ne hozzon valami kórt.

– Ne is mondd, múltkor a Zsolti náthásodott le, és a fél utca elkapta.

– Az is egy szörnyű ügy volt.

Hetekkel később már senki sem beszélt róla, új harangozót találtak a helyére, én azóta sem tudom a nevét.

Kopasz Helga:

Semmiben lebegve

A Hold fénye ragyoghat épp, az értelem elhagy már.

Révedek, nincs semmi kép, csak néhány régi foszlány.

A megszokottság uralma kibíratatlan kellem.

Unalom határán állva tégy a semmittevés ellen!

És hányan érzik ezt így?

Kényszerzés nélkül él itt, ki gazdag, ki szegény.

És mégis eléledgel.

Hát kérdelek én, ember!

Hová tűnt a régi kedv, az akarat heve,

Mi buzdított és hajtott, s nem hagyott lankadni el?

Helyette most a pangás lépett fel élesen,

S vette el azt a mást, mi fontos volt az életben.

Itt ülünk, s nézzük a halálunk – képletes minden álmítás.

A szemétdombon hervadunk, s urunk lett a Kiábrándulás.

Bálint Eszter:

Sohasem létező hogyanmadár

Kecsesen siklott a kék égen, tüzes tollai gyönyörű kontrasztot alkottak az ég színével. A maga mögött húzott aranypalástja homokszemcseként hullott az alatta sétálókra, mikor röptét lassabb tempóra fogva leszállt az épület korlátjára, és égőszárga csőrét alig kinyitva károgtat el magát.

– Hogyan?

– Hogy hogyan mentettem meg a hosszúhajút?

– Hogyan?

– Magát okolta mindenért, talán részben igaza is volt, ám végig azt akarta, hogy megnyugtassák. „Nem, nem a te hibád volt.” Ennyit hazudtam, és máris megfordult, pedig tudta, hogy nem mondok igazat. Mindketten tudtuk, mégis megfordult és elment, egyedül hagyva a tiszta büszkeséggel, hogy igenis sikerült meggyőződnöm. Ám mélyen tudtam, nem sikerült, talán újra próbálja majd, mint ahogyan te is újjászületsz majd, igaz-e?

– Hogyan?

– Hogyan fordítottam meg a szemüveget?

– Hogyan?

– Azt hitte, különleges, és a problémái is különlegesek, pedig kóe egyszerűek voltak, így könnyű volt rájuk megoldást találni. „Különleges vagy, nincs még egy olyan, aki elviselné ezeket.” Ennyit mondtam, ő pedig szomorúan elmosolyodva megfordult, és én megmutattam, mit tegyen. Mindketten elhitettük a másikkal, hogy különleges, pedig éreztük, hogy nem az. Elment, azt híván, hogy különleges, pedig nem volt az. Akárcsak te, akit csak mi, emberek öltöztetünk ilyen köntösbe, pedig te sem különbözöl olyan sokban bárkitől, nem?

– Hogyan?

– Hogyan segítettem a barnaszeműnek?

– Hogyan?

– Szabad akart lenni, nem akart többé elnyomásban élni. „Ha megköttve is vagy, hozz egy olyan döntést, mi csak a tied.” Nem hazudtam, életemben először, mindketten éreztük, hogy ez az egyetlen, amit tehet. Mérgező élete volt, unta a szürkeséget, így hát vérvörössel festette ki a betont, amit már semmilyen vegyszer sem szedhet ki belőle, örökké beleragadt ama szabad

lélek egyik darabkája. Te nem vagy szabad, igaz, hisz csak akkor repülhetsz, amikor szükséges, igaz?

– Hogyan?

– Hogyan gyógyítottam meg a kék pulóverest?

– Hogyan?

– Egyedül volt, kaméleon módjára olvadt bele társaságokba, de sosem volt, aki igazán szeresse. „Keressd a más láthatatlanokat. Ők lesznek a boldogságod.” Nem voltam benne biztos, de jó ötletnek tűnt. Rózsaszín volt, el is hitte, így működik a szerelem. Elment, többet vissza sem jött, talán magában szenvedett tovább. Te is egyedül vagy, mégis van egy halom társad, ugye?

– Hogyan?

– Hogyan tereltem jó útra a molettet?

– Hogyan?

– Sehogyan, mert ő nem létezett. Egy pajzs volt, amit a világ felé tartott, ami mindennek csak a töredékét engedte át a hatalmas kamubüszkeségen. „Biztos létezel-e te, molett?” Azóta sem tudjuk. Senki sem tudja, talán ő maga sem. Átérezd ugye, hiszen te sem létezel, de mégis mindig bajt okozol, nemdebár?

– Hogyan?

– Köszönöm, hogy meghallgattál, és segítettél nekem ebben a felettébb felesleges és teljességgel mocskos útnak a lezárásában. Sayonara!

A fénix felrikoltott, majd elégett. Ottjártát csak az utcát szennyező vér mutatta, mely szépen lassan csordogált a csatornába. Minden cseppre gyönyörű, torz mintát rajzolt a közeledő mentőautó piros-kék villogója.

Krabót Bertalan és Juhász Ágnes díjazott írásai az előző lapszámunkban olvashatók.

EZ NEMCSAK MEGTESZI, HANEM KÖNNYEKET FAKASZT – AZ ÁGOTA TÁBORI ÖNKÉNTESKEDÉSRŐL

a teszi velem ezt teszi

Bírod a terhelést, jól reagálsz váratlan szituációkban, és türelmes vagy még akkor is, ha a hócipőd már csordultig telve van? Szeretsz bulizni, torkod szakadtából énekelni a Macarenát, és marékszámra fonni a scoubidout? Az ÁGOTA tábornak elég tíz nap, hogy minden rejtett képességed felszínre hozza. – Juhász Ágnes, 11. B osztályos tanuló beszámolója saját TESZI-élményéről (TESZI: Tevékeny Szeretet Iskolája), azaz a közösségi szolgálatról, amely nélkül senki nem kaphat ma érettségit (Ne feledd, 50 óráig meg se állj!).

De mi is az az ÁGOTA? Az Állami Gondoskodásban Élő és Veszélyeztetett Fiatalok Támogatásáért Alapítvány barátságos rövidítése. Egy olyan magánalapítvány, amelynek célja segítséget nyújtani azon gyermeknek, akiket nem az igazi szüleik nevelnek, hanem nevelőszülőknél vagy lakásotthonokban vannak elhelyezve. Az állami gondozottaknak sokszor több nehézséggel kell megküzdniük, mint egy „átlagos” gyerekeknek, ezért is rendezik meg minden évben az ÁGOTA táborát, hogy a résztvevő fiatalok tíz napra megfedd-hessenek a sötét hétköznapokról.

Az egyik nap még egy hatalmas sátorban ugrálsz, dübörög a zene, elvakít a diszkófény, a másikon pedig elcsendesedsz, meghallgatod a rád bízott gyerekek gondolatait, és azon dolgozol, hogy meggyőzd őt arról, semmivel sem kevesebb egy családban élő társától. Ez az ÁGOTA kettőssége, amellyel igyekszik minél maradandóbbá tenni a gyerekek táborban eltöltött tíz napját. Érezteti velük, hogy fontosak, megvannak a saját értékeik, és mindezek érdekében olyan programokat biztosít, amelyeken a táborozók kibontakoztathatják tehetségüket. Ilyen például a Tábor Szépe választás, ahol lányok és fiúk egyaránt csillogtathatják magabiztosságukat, vagy a Toldi verseny, amelyen még a legkisebb is elhúzhatja a több mint egy tonnás Kiát, és ki ne hagyjuk a tábor csúcspontját, a Ki-Mit-Tudot, amelyre a gyerekek már az első naptól kezdve lelkesen készülnek, hogy a lehető legjobb formájukban tudják előadni a produkciójukat.

„A legkisebb a legnagyobb” – szinte nem telik el úgy nap, hogy ez az örök érvényű igazság el ne hangozzon az ÁGOTA Táborban. Önkéntesként szívügyünk, hogy a gyerekek megtapasztalják, milyen legnagyobbnak lenni. Ezért állnak a munkatársak már a tábor első reggelén sorfalat, ahol buborékokat fújva, táncolva és énekelve, tömören csak oltári nagy bulival köszöntjük az éppen befutó táborozókat,

miközben végig hangos ováció kíséri minden egyes csapat bevonulását. Ez alapozza meg a tábor hangulatát, hogy ez az időszak néhány nyugalmasabb napot kivéve hatalmas örömmünnp legyen a gyerekek számára.

Ne aggódj, ha segítőként is vagy jelen, a táborban esélyed sincs unatkozni. Egész nap együtt vagy a gyerekekkel, segítesz nekik levelet írni, amit később bedobhatnak a közös postaládába, bátorítod őket, hogy részt merjenek venni a különböző rendezvényeken, és ha szükségük van rá, meghallgatod őket. Cipeled a táskájukat, mert telepakolták cukorkákkal, amiket a tűzoltóautón érkező nyári Mikulás segítéi hagytak szanaszét. Vagy megtörlöd a szemüket, ha túl mélyre merültek a habpartiban. Aztán dacolva a hideg Körössel, élő bójának állsz, hogy megvédd a gyerekeket a folyóvíz veszélyeitől. Olyan áldozatokat hozol, amelyeket akkor talán a világ végére kívánnál. Senki sem állítja, hogy önkéntesnek lenni csupa játék és mese, viszont a tíznapos mennyország záró estjén, mikor gyerek és önkéntes egymást követve fakadnak sírva, de nem a tíz nap alatt felgyülemlett stressztől és nem is az öt óras alvás okozta kimerültségtől, hanem csakis

a szívszorító meggyőződéstől. Minden fájdalmas fáradozásod értelmet nyer.

Szóval kiknek ajánljuk az ÁGOTA táborát a közösségi szolgálat teljesítésére? Azoknak legkevésbé, akik még nem végeztek el az ötven órájukat, és szeretnék minél gyorsabban, egyben letudni a dolgot, mert a táborra felkészítő képzésekkel együtt sokkal többet kell talpon lenned, mint ahány óra a teszis könyvedbe kerülhet. A tábor komoly elkötelezettséget igényel, de még így is az ötven óra a legkevésbé, amit az ÁGOTA-tól kapunk. Szükség van erős idegekre, türelemre, még több türelemre, rugalmasságra, kitartásra, természetesen a szervezők által tartott negyedéves képzésre és rengeteg szeretetre. Elsőre úgy tűnhet, ötven óra nem ér ekkora erőfeszítést, ezért azt ajánlom, ne is az órák számításának, hanem az élmény, amit a gyerekeknek adsz, és az érzés, hogy valami igazán különleges része lehettél.

Ha még mindig félsz kicsit a táborról, mégis érdekel az alapítvány, bátorítalak, hogy nézd át az iskola honlapján található táblázatot. Szegeden működik az alapítvány játszóháza, ahol az utcáról betévedt gyerekekkel foglalkozhatsz, de az alapítvány több olyan programot is szervez, ahol közvetetten tehetsz a gyerekek boldogságáért, például az ÁGOTA Mikulást, amikor is ajándékok csomagolásával veheted ki a részed a munkából. Ez lényegesen kevesebbnek tűnik, mint egy tíznapos tábor, de hidd el, az, ami neked néhány délután, annak, akiért dolgoztál, életre szóló élmény.

Juhász Ágnes, 11. B

TISZTELT SZÜLŐ! FIUK TÚL SOKAT FOGLALKOZIK A LÁNYOKKAL.
TANÁRNŐ, KÖVEZZEN MEG, DE ÉN ENNEK INKÁBB ÖRÜLÖK!

AFTER
ATHÉNBAN

Mi, az ex-12. B osztály tagjai sem gondoltuk volna, hogy ez még összejöhet, de ahogy mondani szokták: ember tervez, Isten végez, ugye? Úgyhogy – a már végzett – kis osztályunk 20 diákkal, Dékány, Papp és Tózsér tanár urakkal így jutott el Athénba.

Július 5-én érkeztünk a városba, ahol másnap reggel felfalogtunk az Akropoliszhoz. Ez igazán nagy élmény volt mindannyiunknak, és tulajdonképpen nem is tudom, hogy az ősi épületek szépsége vagy Dékány tanár úr nemzetközi idegenvezető-igazolványa lepett meg minket jobban. Majd a kicsit törökös óvároson keresztül elsétáltunk a Zeusz-templom mellett, és bejutottunk a hatalmas Panathenaic Stadium, ami az 1896-os első újkori olimpiára épült (az eredeti stadion helyén), de a 2004-es olimpiai játékok több versenyszámának is helyet adott.

Ezután megnéztük a Parlament előtt az őrségváltást, amit roppant mulatságosnak találtunk. Az ebédszünet után felsétáltunk az Areoispagoszra, ahol Szent Pál apostol „hegyi beszédét” hallgathattuk meg Tózsér Pál tanár úr felolvasásában (ApCsel 17:22-31).

A vacsi után kis nehézségek árán (kellett új kinyomtatott COVID-nyilatkozat a hajótársaságnak), de a recepciós bácsi áldott jó szívének köszönhetően becsekkoltunk a másnapi Apollón Hellász kompunkra. Viszonylag korán indultunk Pireuszba (10.00-kor), és nagyon élveztük a közel másfél órás hajóutat – ki napozva a fedélzeten, ki hűsölve a légkondiban.

Aigina érintésével megérkeztünk Angisztri piciny szigetére, és csak ámultunk és bámultunk... Majd mikor egy helyi buszra 23-an felpréselődve megérkeztünk a kiszemelt partszakaszra (a kíváncsiaknak: Dragonera Beach, tessék beütni!), gyönyörű látvány fogadott minket. Olyan kék volt a víz, hogy ilyen sokan még nem is láttunk.

Sokat napoztunk, hesszeltünk, beszélgettünk, úsztunk és pancsoltunk, és néhányan még felfedező úszásra is indultak a közeli fokig. Egészen beesteledett, amire hazaértünk immár a Flying Dolphin XXIX szárnyas hajóval, ami a víz fölé kiemelkedve kb. 60 km/h-val siklott a tengeren.

Az utolsó előtti nap már igazán nyugalmas volt. Délelőtt egy kolostorba látogattunk el (Dafni, világörökség), ahol hála istennek végül nem kellett tesztelni minket (hisz épp aznapról szigorítottak a járványügyi helyzetre való tekintettel). Utána pedig a Nemzeti Régészeti Múzeumba mentünk el közösen. Gyönyörű szép és ámulatba ejtő volt az a sok régi szobor és egyéb tárgy az ókorból.

Mindenki szívében óriási hála volt... Nem csak az elmúlt négy napért, hanem az elmúlt négy évért. Ültünk ott egymás hegyén-hátán a 35-ös szobában, ahol minden este összejöttünk imára és eligazításra, és éreztük azt, hogy most, srácok, komolyan, valaminek vége. Összeszorult szívvel, nagy mosolyokkal és kacagással elhatároztuk, hogy lehet, hogy most ez egy búcsú, de nem hagyjuk, hogy ez egy végleges búcsú legyen (és az öt éves érettségi találkozó Máté luxushajóján lesz!).

Hudák Anna, ex-12. B

A HUNYADIÁKKAL HAVERKODTUNK

A 12. B osztály 6 tagja 2 kísérőjével augusztus 17-én Torockóra, az Erdélyi-középhegységbe indult.

A magyar-román határ után első utunk a Vörös-szakadékhoz vezetett, amit körbejártunk, és kicsit bemelegítettünk a következő napok túráira. A szakadék után elmentünk Gyulafehérvárra, ahol megnéztük a székesegyházat, mely többek

közt a Hunyadiak nyughelyéül is szolgál. Majd Torockó felé vettük az irányt.

A második nap rendkívül fárasztó volt, reggeli után útra kelt a társaság a Székelykő csúcsa felé. Kis pihenés után délután felmentünk a torockószentgyörgyi várba, ahonnan a Szilas-patak völgyén keresztül egy vízesést is megnéztünk. A túrák után minden este még órákat beszélgettünk, így nagyon jó volt a hangulat.

A harmadik napon először a Tordai-sóbarlangot vettük célba. A barlang belülről gyönyörű volt, és még egy kis csónakázásra is volt lehetőségünk. Ezután betámadtuk a Turihasadékot. Ez nem volt egy hosszú túra, de cserébe nagyon technikás. Sok helyen kellett sodronyköteleket és fémkiszögelléseket használva egyensúlyozni és mászni a patak fölött.

Levezetésként meglátogattuk a Tordai-hasadékot, ahol egy kicsit sétáltunk, és megnéztük a festői tájat. Az utolsó nap úgy döntöttünk, hogy hazafelé menjünk el Kolozsvárra, ugyanis sokan nem voltak még ott a csoportból. Éppen ilyenkor voltak a Magyar Napok a városban, ennek köszönhetően sok érdekességet láthattunk. Megnéztük a híres Farkas utcai református templomot, ahol rengeteg érdekes családi címet és motívumot láttunk. A székesegyház melletti Mátyás-szobornak is odaköszöntünk, majd elmentük Mátyás király szülőházához. Végül egy hatórás út után hazaérkeztünk, ezzel magunk mögött tudva egy nagyon emlékezetes kirándulást.

Bálint Bence, Fischer Ádám és Rója Nándor, 12. B

ÉLETÜNK ELSŐ KENUTÚRÁJA

2021. június 18-án pénteken kezdődött nyílt vízi beavató foglalkozásunk. Sipos Attila és Tóth Károly tanár úr vezetésével indultunk útnak, majd Mindszentnél csatlakozott a csapathoz Serényi Tamás tanár úr is. Kicsit mindenki izgult, hogy mi fog ránk várni a Tisza végtelen vizén. Tiszaugról indult a túra, és egészen Szegedig tartott.

Miután minden információt megkaptunk a parton, szépen lassan, (a biztonság kedvéért először cuccok nélkül) elkezdünk vízre szállni. Az elején nagyon furcsa volt, hogy nem éreztük annyira stabilnak a kenut, mint ahogy azt elképzeltük. Utána nagyon gyorsan hozzászoktunk, és elsajátítottuk az evezés technikáját.

Elindulás után a következő nagyobb megálló Csongrád volt, de mire odaértünk, kezdett lemenni a Nap, szóval sietnünk kellett a pakolással és a sátrak felállításával. De nemcsak ezzel kellett küzdenünk, hanem a vérszomjas szünyogokkal is.

A vacsora úgy nézett ki, hogy mindenki hozott magával egy általa kedvelt konzerves készletet, amit már csak melegíteni kellett. Egy nagy bográcsot állítottunk fel, és így hamar készen lett a friss konzervvacsora. Lehet, hogy nem ez volt életünk legfinomabb vacsorája, de az biztos, hogy egy ilyen kemény nap után nagyon jólesett.

Egy piarista öregdiák segítségével sikerült eljutni egy olyan helyre, ahol nagy kivétitőn közvetítették a Magyarország – Franciaország mérkőzést. Ez hatalmas élmény volt. Nem úgy, mint az esti koncert a szomszédban, amelytől nem sokat aludtunk az éjjel, viszont reggel már vízre is szálltunk.

A következő nagy megállónk Mindszent volt, ahol már vártak minket a szülők az isteni pörkölttel.

Másnap a hajnali órákban szálltunk vízre. Amit ezután láttunk és hallottunk, az csodálatos volt. A káprázatos madarak nyugodt csiripelése és a felkelő Nap gyönyörű sugarai tették lenyűgözővé ezt a reggelt. Ezután a kenuban, a vízén reggeliztünk, hiszen hajnalban a nagy sietés mellett nem volt időnk erre. Itt volt csak igazán létfontosságú a nutellás keksz.

Szordogáltunk egy darabig a Tiszán, majd Algyőig eveztünk, ahol megálltunk és ettünk ebédre egy-két szendvicset, utána megfürödtünk a Tiszában. Innentől már egyenes út vezetett haza, Szegedre. Vízi emberekké váltunk.

Kozma Tamás, 10. C

T. SZÜLŐ! GYERMEKE A TANÓRA ALATT, A PADOKON LÉVŐ KIFLIMORZSÁKAT ESZEGETTE. TISZTELT TANÁR ÚR, GYERMEKEM ESTE VACSORA UTÁN A KONYHAASZTALON LÉVŐ KÉNYÉRMORZSÁKAT A KEZÉVEL SZEDEGETTE FEL ÉS JÓÍZÚEN ELFOGYASZTOTTA.
T. SZÜLŐ! EZT MIÉRT ÍRTA BE?
UGYANAZÉRT, AMIÉRT MAGA.

AZ ÉLET NEM FEKETE ÉS FEHÉR, CSAK A KÖRÖS

A 9. A nyári túráját Szanazugon kezdte, ahol a két Körös egyesül.

Az első napi vízre szálláson megtanultunk egy fontos dolgot: az egy csónakban ülőknek érdemes egyszerre evezni, különben a hajó lassú lesz. Ezt saját bőrünkön tapasztaltuk egészen a gyulai hídig evezve.

Másnap a Fekete-Köröst látogattunk meg, és akkor értettük meg, miért két különböző szín a két folyó neve. Míg a fehér egyenes, és alig van ártere, addig a fekete kanyargós, szigetekkel tarkított, és sűrű fák borítják partjait. Ráadásul itt nagyobb volt a hajóforgalom is, de szerencsére kedvesek voltak, és lelassítottak, amikor a közelünkbe értek, nehogy felboruljunk az általuk keltett hullámoktól.

Délután kormányosoktatás volt, ami ránk is fért. Nem mondom, hogy mindenki tökéletesen elsajátította a kenuirányítás fortélyait, de úgy éreztük, ez mára elég volt.

A következő reggelen mindenki fel-tankolt vízzel a gyalogtúrához. A cél a dobozi vár volt. Ha még nem voltál itt, akkor nem maradtál le semmiről. Lényegében egy gerendákból épített bástya az erdőben, amit annak ellenére, hogy elég stabil, nem neveznék várnak.

Ezután Dobozra érkeztünk, ahol a bátrak érdekes ízű fagyikat is kipróbálhattak (pl. fekete vanília vagy Red Bull). Majd tettünk egy sétát a kastélykertben, ami szép és hangulatos, leszámítva a szétdobált szemetet, ami nem egy em-

bert zavart. Volt, aki önjelölt takarítóként kezdte el összegyűjteni azt.

A következő alkalommal a Kettős-Köröst vettük célba. Itt nagyon szétszakai doztunk. Meleg szombat este volt, ami a motorcsónakosok és jetskisek kedvenc időpontja. Amikor a közelünkbe értek, kezdetben még lelassítottak, de aki nem volt gyakorlott, a folyó közepére sodródott, és elzárta a többiek útját.

Köszönjük a szervezést Ladányi Andrea tanárnőnek és Barnabáséknak, valamint Vili Béla bácsinak a fuvarozást.

Verebély Ákos, 9. A

A BALATON-KERÜLŐ OSZTÁLY, AMELY MAJD NEM A MAROSBAN VÉGEZTE

Mozgalmasra sikerült a 10. A nyári programja. A Balaton körül először a vitorlástáborra csatlakoztunk rá, majd néhány hét múlva a Marosban kötöttünk ki.

A történet kezdetén vonattal mentünk Szegedről Balatonfűredre. Ott felültünk a biciklikre, és kisebb-nagyobb pihenőkkel elmentünk Dörgicséig, ahol egy osztálytársunk családjának nyaralójában, pontosabban annak kertjében vertük fel a sátrainkat.

Az este remek hangulatban telt, sokat játszottunk, volt focizás és frizbizés, telefonról meccsnézés, a tábortűz mellett pedig jó hangulatú beszélgetések folytak.

Másnap újra nekilendültünk, és dél körül már a szigligeti várbán pihiztunk. Utána megálltunk még egyszer, és mivel az időnk engedte, strandoltunk egyet a Balatonban.

Második éjszaka a szállásunk Balatonberényben, a vitorlástábor helyszínén volt, ahol a hangárban aludtunk.

A harmadik, egyben utolsó napon Zamárdi volt az úti cél. Kora délutánra oda is értünk. Ebéd után a csapat két részre

oszlott: az egyik fele elindult Szegedre (vonattal), míg a másik fele (szintén vonattal) visszament Balatonberénybe, mivel kezdődött a vitorlástábor.

A nyár végére még beszorítottunk egy osztályprogramot, egy kenuutúrát, amelynek lényege az volt, hogy Makóról a Maroson lecsorogtunk Szegedre.

A nap nagy részén kellemes időnk volt, kenuzáshoz épp ideális. Az út során többször is megálltunk homokpadoknál, ahol jókat játszottunk, frizbiztunk és nyomtuk egymást a víz alá. Az is előfordult, hogy mikor ráuntunk az evezésre, összefogtuk a hajókat, és eleven szigetként csorogtunk lefelé. Aki akart, közben a kenu körül úszkált.

Az érkezés előtt egy szűk órával kisebb problémába ütköztünk, ugyanis viszonylag hirtelen erős szél kezdett fújni, természetesen szemből. Meglehetősen hullámozott a víz, úgyhogy a sebességet, valamint az irányt is nehéz volt tartani, annyira, hogy egy kenu, amelyikben eggyel kevesebb ember volt, pár percre elakadt a Maros-torkolatnál. Végül fáradtan, de elégedetten és jókedvűen érkeztünk meg a kikötőbe, ahol már vártak a szülők.

Keszeli Jónás, 10. A

Lengyelországról egy átlagos magyar diák nem feltétlenül tud sokat, pedig rengeteg közös van a két ország történelmében. A nyár végi Görgy Artúr Történelemversenyen elért helyezésünkért jutalomutat kaptunk a Meritum Egyesülettől.

Az első nagyobb megálló Árva vára volt Szlovákiában. Ez az ezeréves határ egyik kulcsfontosságú pontja, amelynek terjedelmes kiállításában ironikus módon egyetlen magyar szót sem láthattunk, ellentétben a már Lengyelországban lévő orawki fatemplommal, ahol a falfestményeken magyar szentek és püspökök is láthatóak.

Este érkezünk meg Krakkóba, ahol még nem állt meg az élet, sőt csak akkor kezdődött el igazán. A város óriási főterén nyüzsögtek a fiatalok, nem egy rendezvényt, koncertet (és úton-útfélen templomokkal) találkozhattak a kíváncsi turisták.

Másnap az első állomásunk a Wawel (királyi palota) volt, amely magán viseli a reneszánsz építészet jellegzetességeit (mint kiderült, a Zsigmond korabeli Budára sokban hasonlít). A lélegzetelállító és rendkívül részletes kiállítást a waweli székesegyház követte, melyben a lengyel királyokat koronázták, ezért más szentekkel (többek között Szent Ágoston, akinek a nevét a templom viseli), valamint több meghatározó tábornokkal, államférfival, grófnővel és értelmiségivel egyetemben itt helyezték őket örök nyugalomra. Megtalálható itt többek között Adam Mickiewicz, Tadeusz Kościuszko, Michał Korybut Wiśniowiecki és III. Sobieski János sírja, de magyar vonatkozása is van a helynek. Itt nyugszik Báthory István (erdélyi fejedelem lett lengyel király), Szent Hedvig (I. Nagy Lajos magyar király lánya), I. Ulászló (magyar király) és a Hunyadi mellett harcoló, Várnánál elesett II. Ulászló (magyar király) is.

AHOVÁ LÉPSZ, MAGYAR-LENGYEL BARÁTSÁG TEREM

Ezenkívül ellátogattunk az óváros zsidónegyedébe is, ahol az üzleteken és a házakon héber nyelvű szöveg volt olvasható.

A főter minden tekintetben a város szíve volt: a tér szélén végig üzletek, vendéglők és kávézók sorakoztak, a közepén a grandiózus Posztócsarnok, mely ma vásárcsarnokként üzemel. Ennek egyik sarkán a felemás tornyú Mária-templom található, amelyben még bíborosként misézett II. János Pál (akinek kis túlzással minden második sarkon ott a képe), és amely Lengyelország egyik leghíresebb emlékműve. (A teljesen hétköznapi misén annyian voltak, mint nálunk ünnepi alkalmakkor, és a hívők többsége fiatal volt: egyetemisták és középiskolások.)

Nehéz szívvel hagytuk ott Krakkót. A következő megálló Tarnów volt, Bem József szülőhelye és végső nyughelye. A síremléke egy tó közepén állt, égbenyúló oszlopok tartották, mivel élete

végén muzulmán hitre tért, s lengyel földbe csak keresztényt temethetnek.

Ezután Przemyśl felé vettük az irányt, ahol az Osztrák-Magyar Monarchia két első világháborús erődjét néztük meg. Ehhez is van magyar kötődés: ezek között a falak között harcolt többek között a szegedi 5. honvéd gyalogezred – jelentős részük itt lelte halálát. A komplexumok (alagutak, töltések, ágyúállások, acélkupolák) a 100 év és a háború ellenére is jól megmaradtak.

Bár külföldre mentünk, lépten-nyomon magyar szálakra bukkanhattunk. A társaság is hasonló volt: voltak szegediek, kecskemétiak, határontúliai Kisiratosról és voltak félig lengyel, félig cseh társaink is. Igazi közép-európai kulturális kiruccanásban volt részünk.

Krabót Bertalan, 9. A

TISZTELT SZÜLŐ! L. KÉMIAÓRÁN A KÍSÉRLETI ANYAGOT ELFOGYASZTOTTA. TISZTELT TANÁR ÚR! ILYEN ESETBEN NÉZZEN UTÁN A GOOGLE-BEN, HOGY VESZÉLYES-E AZ ANYAG. HA NEM, AKKOR A GYEREK MAJD KIKAKILJA, KIPISILI.

SÁRKÁNYNEVELDE ÉS IMAWORKSHOP A KM TÁBORÁBAN

Nyár vége, augusztus 9. A helyszín Magyarország északkeleti része, Cserépváralja nevezetű 382 lélekszámú aprócska település. Itt a falu szélén nem kurta kocsmá van, hanem a Cserépváraljai Ifjúsági Tábor, amelyet elfoglaltak a piaristák.

A tábor az erdő közepén egy tisztáson található, pár faház, felszerelt konyha, tiszta illemhely. A területet körülölelő fák tökéletes hangtompítók. Hatalmas a nyüzsgés. Hálózások, bőrröndök, túratáskák, kulacsok, zseblámpák, hatalmas mosolyok az emberek arcán, a szemük izgatottan ide-odacikázik, felméri a terepet, keresik az ismerős arcokat, és alig várják, hogy elkezdődjön a Kalazancius Mozgalom második tábor.

Az ország összes piarista gimnáziumából érkeztek diákok (7.-től 10. osztályig), tanárok, vezetők a helyszínre. A praktikus és a kivitelezhetőség jegyében két altáborra osztottuk a diákokat korosztály szerint.

A hetedik és nyolcadikos nebulók belevethették magukat a varázsvilágba, dementorokkal harcoltak, varázspálcákat készítettek, bájitalokat kotyvasztottak, ők voltak a Harry Potter altábor.

A kilencedik és tizedik osztályosok mellvértet húztak, baltát vettek a kezükbe, és hős vikingeként sárkányokkal

harcoltak, majd Hablaty segítségével békét és barátságot kötöttek a tűzokádó óriásokkal, ők voltak az *Így neveld a sárkányod* altábor. A két altábornak az esetek hetven százalékában külön-külön voltak programjaik, de akadt bőven közös szórakozás is.

A táborindító nap estéjén mozivászonra vetítettük az *Így neveld a sárkányod* rajzfilm első részét. Akik a Roxfortba érkeztek, fejükre került a tesztük, amely házakba osztotta őket a tábor idejére.

A kiscsoportos foglalkozásokon körbejártuk az önismeret, a barátság és a szerelem témakörét. Harry, Hermione és Ron rendszerint lámpaoltás után indultak el kis kalandjaikra, így a tematikának megfelelően mi is biztosítottunk egy kis esti kalandot a táborozóknak. Éjszakai túrázásra vittük őket az erdőbe, ahol dementorokkal, habléányokkal, tündérekkel és még Dobbyval, a szabad manóval is találkozhattak.

Egy nap nemek szerint osztottuk ketté a táborozókat, csajos és pasis programokat csináltak külön-külön. A vezetők megosztották életbölcseéseiket a fiatalokkal, akik nyitott fülekkel hallgatták őket.

Voltak klasszikus táborprogramok, mint a számháború, a társasjáték, a sportolás, amely közül a legközkedveltebbnek a röplabdázás bizonyult. Fontos színfolt volt az imaworkshop, ahol különböző imaformákat próbálhattak ki a klasszikus zsoltaolvasástól kezdve a képmeditáción át az énekes fohászig. A végére hagytam a legjobbat, a Christan Partyt, vagyis a táncos mulatságot utánzós, páros és körtáncokkal.

A kiválóan sikerült tábor utolsó napján megfogalmaztuk az egyik legfontosabb célt: Jövőre újra itt találkozunk!

Kovács Rebeka, öregdiák

SZÍVATÁS HELYETT MAGVETÉS

Kollégiumunkban régi szokás, hogy az első esti imán bemutatkozhatnak az újak. A templomban ezúttal nem a hagyományos módon kellett megismernünk őket, hanem minden új diák kijött az oltárhoz, és kaptak 2-2 kérdést az iskolai és a kollégiumi DÖK elnöktől, amire válaszolniuk kellett.

Mindenki igyekezett hangos és bátor lenni. A bemutatkozás után szobabeosztás szerint csoportokra osztottak bennünket. Minden szoba kapott cserepeket és ahhoz magvakat, hogy közösen vessük el őket, szimbolizálva valami új kezdetét. A cserépben csírázó magvak – akár szívünkben az érzések, fejünkben a gondolatok – erőre kapnak, gyökeret vernek az új tanév kezdetén.

A gyakorlott kollégisták körbevezették az újonnan érkezetteket az iskolában. Félénk, de határozott léptek voltak ezek. Ezután néhányan az estét közös kártyázással, vidám hangulatban fejezték be, míg nem a fáradtság és a prefektusok terelő szava erőt nem vett rajtunk.

Később beavató játékokat játszottunk, amin a veterán kollégisták is részt vehettek. Olyan jól neveltünk, hogy a könnyünk is kicsordult. Ezek a játékok segítettek, hogy jobban megismerjük egymást. Új barátságok kezdődnek, alakul a közösségünk. Elkezdődött hát.

*Zsiga Gréta, 11. A
Weber Zsanna 11. C
Butty Bertold, kollégiumvezető*

A VÉCÉPAPÍR MINT ARIADNÉ FONALA - A KOLLÉGIUMI NYÍLT NAPRÓL

Azok a diákok, akiknek az érdeklődését felkeltette a kollégiumi nyílt nap, szeptember 9-én (csütörtökön) a tanítás vége után érkeztek a prefektusokhoz iskolatáskával és hálósákkal.

Zakar Máté tanár úr megmutatta a szobákat, majd körbevezette őket, megmutatta a lány- és a fiúszintet, illetve a közösségi tereket. Extraként Serényi tanár úr még a rendházba is bepillantást engedett, ugyanis a kollégium épülete felett a szerzetesek laknak.

Mivel a kollégista növendékeknek naponta kötelezően stúdiumon (tanulószo)ba kell ülniük, ezért a résztvevők is megtapasztalhatták ennek atmoszféráját.

A következő program a templomban volt, ahol az érdeklődők sok fontos tudnivalót ismertek meg a kollégiumi életéről: szabályok, napi-rend, esti imák stb.

Délután a tapasztalt kollégisták a Dugonics teremben egy játékos programot szerveztek a vendégeknek. Az első feladat az volt, hogy tépjenek le egy vécépapír-gurigáról pár réteget, majd miután ezt megtették, osszanak meg magukról annyi tulajdonságot, amennyit a sors eme sajátos Ariadné-fonala rendelt nekik.

A következő feladatok mozgásos ügyességi csapatépítők voltak, a végén nasi járt a résztvevőknek. A játék közben véget ért az utolsó stúdium is, kötetlen játék, beszélgetés és az esti készülődés következett.

A napot a templomban tartott közös ima és a takaródó zárta. A szobákban természetesen a kivételes alkalom miatt a csend a szokottnál később köszöntött be.

Szabó Zafira, 9. C

KONYHAFŐNÖK A KOLLÉGIUMBAN

Ha az osztályfőnököd egyben prefektus, akkor úgy is könnyen kollégistává válhatsz, ha te magad nem vagy az. Július idusán ez történt velünk is, amikor Mészáros Nándor tanár úr csillagtúrát szervezett a 11. B-nek.

Egy átpizzázott éjszaka után viszonylag korán kelt a csapat, hogy időben elinduljunk első pontszerző kalandunkra Makóra. A programot ugyanis versenyszerűen állította össze Mészáros tanár úr, ahol a csapatoknak pontokat kellett gyűjteniük egy-egy feladat megoldásával.

Miután végigmentünk a Lombkorona sétányon, lehetőségünk volt lecsúszni a torony csúszdájából. Nem meglepően mindenki örömmel teljesítette a kihívást. Ezt követően elgyalogoltunk a kalandparkba. Itt megküzdöttünk a mászópályával, majd az ingával. Annak, aki esetleg nem tudja, mi az, leírom: 15 méter magasról zuhanás, majd himbálózás 4-5 méterre a földtől percekig.

Másnap eljött a kolis konyhafőnök ideje: a főzőverseny. A két napja folyó pontgyűjtés eredményeként a győztesek használhatták a rendház konyháját, a kevesebb ponttal rendelkezőknek pedig a kajatár felszereléseiből kellett feltalálni magukat. Órákig tartó főzőcskézés után a tálalásra szánt ételek a zsűri elé kerültek. Mészáros tanár úr és Zakar tanár úr zsűrielnökként, Galaczi tanár úr vendégbíróként értékelte a perfekt minőségű ételeket. Az egyik csapat fenséges virslis barilla tésztájára átlagban 8.9 pontot, a másik csapat a handmade gyrostájára 9.5 pontot kapott, így ez utóbbi lett hivatalosan a győztes, azonban mindenki jól járt, mert ugyanúgy jóllakott.

A következő kalandunk Algyőre vezetett. Az ottani strandon eltöltöttünk egy kis időt, ezt követően pedig nekiindultunk gyalog a töltsen egyenesen Szegedre.

Utolsó napunk reggelén a Szikire (Szikisófürdői Strand) indultunk biciklivel. Itt teljesen felszabadultan ugráltunk a vízbe, lejátsoztunk egy strandfocimeccset, és úsztunk még egy jót, majd beszélgetések közepett visszatértünk a suliba. Így nézett ki a különleges kollégiumi csillagtúránk.

Szendrényi Borbála, 11. B

TISZTELT SZÜLŐ! NEM ELÉG, HOGY GYERMEKE A SZÜNETEKBE ÁLLANDÓAN
KRÉTACSATÁKAT VÍV OSZTÁLYTÁRSAIVAL, RÁADÁSUL MINDIG VESZÍT.
TISZTELT TANÁR ÚR! KÉREM, TANÍTSÁK MEG NYERNI!

A KOLESZOS MÉMVERSENY BEFUTÓI

A prefektusok és prefekták mindig kitá-
lálnak valamit a bentlakásos élet felpesz-
dítésére. Ezúttal mémversenyt hirdet-
tek, amelyek legjobbjait itt láthatjátok
(I. hely: Zsiga Gréta, II. hely: Oláh Vince,
III. hely: Harmat Csongor és Nógrádi Marcell).

Nándor tanár úr:
Nincs kedve elmennie a Tesco-ba?

Zsiga Gréta

Prefektusok, ahogy minden
évben elmondják, hogy tilos
a szobákban enni:

Oláh Vince

Nógrádi Marci

Harmat Csongor

Oktatási forradalom Szegeden

Az évkezdésben nemcsak az volt a rendkívüli, hogy a COVID ellenére egyáltalán elkezdődhetett, hanem az is, hogy a 7. A osztályban egy érdekes kísérletbe fogtak a tanárok. Felborították a hagyományos órarendszervezést, és a heti rendszerességgel (1-3 órában) tanított tantárgyak egy részét tömbösítették.

Három hétig humán tantárgyakat (történelem, magyar) tanulnak a diákok, majd három hétig ezt követik a természettudományok (fizika, kémia, biológia és földrajz). Ezenkívül a tanterem elrendezése is megváltozott: az egymással szembe fordított 1-1 pad körül 5 fős csapatok várják a feladatokat, amelyeket együttműködve kell megoldaniuk. Gyakran még a tanítási egységet záró alkotás is közös munka eredménye.

„A leglátványosabb változás a fizikai tér átalakulása. A 7. A osztályterméből kikerült a dobogó, így elég hely szabadult fel ahhoz, hogy csoportmunkára alkalmas teremelrendezést alakítsunk ki” – tudtuk meg Balogh Bence tanár úrtól, az érintett diákok osztályfőnökétől. Ő még azt is elárulta nekünk, hogy a tömbösítésben résztvevő tanárok mindegyike ugyanazon

ponthatárokkal dolgozik, ugyanannyi dolgozatot írat, így sokkal kiszámíthatóbb, átláthatóbb lesz az értékelés.

Szalóki Noémi tanárnő irodalmat és nyelvtant tanít az osztálynak. Szerinte az egyik előnye ennek az átszervezésnek, hogy „jobban el lehet mélyedni egy-egy témában, könnyebb felvenni a beszélgetés fonalát, lehetőség van új módszerek, munkaformák kipróbálására”. Tőle tudtuk meg azt is, hogy a 3. hét végére az egyes csapatok egy alkotással, produktummal készülnek, amelyre jegyet kapnak. Így a jegyszerzés nem mindig papír- és tintaszagú, hanem látványos, életteli és élménnyel teli. A 7. A-sok az első magyar tömb végén a Rómeó és Júlia egy-egy jelenetét állították színpadra. Ehhez szét kellett osztaniuk a szerepeket. Volt köztük rendező, színész, narrátor, díszlettervező, sőt még ságó is.

Tanári szempontból rendkívül intenzív és kimerítő a három hetes többletmunka, de talán így is megéri kísérletezni, hiszen a munka világában nagyobb szükség van a kooperációra, mint az ismeretek szolgai biflázására és a magányos harcosokra.

Az iskola Pedagógiai Bizottságának vezetője, Nemes Zsuzsanna tanárnő szerint ez az oktatásszervezési forma azért is fontos, mert a piarista hitvallás és alapértékek megtartása mellett új utakat keresnek arra, hogy a tanulás örömtelibb és hatékonyabb legyen. A piarista tanárokat két éve Pedro Aguado generális atya személyesen kérte arra, hogy újuljanak meg módszertanilag, szemléletükben, és a fiatalokat helyezték a középpontba. Bár sokaknak a tömbösítésről és az epochális oktatásról a Waldorf jut eszébe, Nemes Zsuzsanna elárulta, hogy számos reformpedagógiai irányzatban megjelenik ez az elképzelés. Magyarországon többek között a Gyermek Házában és az AKG-ban (Alternatív Közgazdasági Gimnázium) találkozhatunk vele.

Ahogy látható, az iskola vezetősége támogatja, és folyamatosan figyelemmel kíséri ezt a sok szempontból forradalmi változást. Az osztályfőnök elmondása szerint eddig a szülőktől csak pozitív visszajelzések érkeztek. Ráadásul csoportmunka terén és az osztályterem átalakításában a 10. C is a változás útjára lépett.

Szerk.

TISZTELT SZÜLŐ! GYERMEKE SZELLEMESSÉGE ÉS FELTŰNÉSI VISZKETEGSÉGE A POFÁTLANSÁG HATÁRAIT SÚROLJA. KÉREM, BESZÉLJEN VELE.
TISZTELT TANÁR ÚR! BESZÉLTEM VELE. MOST A STAND UP COMEDY IDŐSZAKÁT ÉLI.
HA NEM NEVETNEK RAJTA, GYORSAN ELMŰLIK.

Cenzúrázni kellett az iskolai színdarabot

Egy rendhagyó dráma született Kalazancius életéről, amelynek színpadi változata a patrocíniumon debütál. A különlegességét az adja, hogy a szöveget Keserű György tanár úr írta a diákok közreműködésével, és állítólag túlzottan szókimondóra, provokatíva sikeredett az első változat, ezért cenzúrázni kellett. A munkálatokba a szerző bevonta a diákokat. Az egyik szerzőtársat, a 11. B osztályos Juhász Ágnest kérdeztük a közös munkáról.

Hogyan kapcsolódott be a munkafolyamatba, amelynek révén egy Kalazanciusról szóló dráma és előadás született?

Keserű tanár úr keresett meg még a tavaly őszi karantén előtt, és megkérdezte, lenne-e kedvem segíteni neki a most készülő darabjában, hogy egy diák szemszögéből is hiteles legyen a szöveg. Természetesen szívesen vállaltam, de sajnos mire elkezdhetjük volna az ötletelést, beütött a karantén. Szerencsére a Zoom remekül orvosolta a problémát.

Hogyan történt a közös munka?

A tanár úr volt az, aki a folyamat egészét átlátta, a darab szinte egészen az ő munkája. Külön beszélt a többi diákkal, velem körülbelül kéthetente ötletelt Zoomon, felvázolta a darab alapkonceptióját, és bemutatta az alakuló cselekményt. Én általában csak az ötletet dobtam be, a tanár úr pedig beépítette a történetbe azokat az elemeket, amelyek megfogták. Így született meg például Juditka karaktere, akiről kezdetben annyit lehetett tudni, hogy egy kislány, aki bárhová képes rajzolni, a tanár úr pedig később jobban kidolgozta. A hittanórás jelenet is, amit én írtam, hasonlóképpen formálódott, és némi változtatással került a darabba. [Ennek eredetije, tehát a Juhász Ágnes által írt változat olvasható az interjú végén. – a Szerk.]

Milyen élmény volt a tanár-diák koprodukció elkészítése?

Biztosan nagyobb élmény lett volna, ha nem lép közbe a vírus, és személyesen tudunk ötletelni, így viszont online kellett megoldanunk a dolgot. A tanár úr többet tudna mesélni arról, a többiek hogyan vették ki a részüket a darab megszületésében, mert így sajnos alig tudok valamit az ő munkájukról. Először az olvasópróbán voltunk mindannyian együtt, ahová a tanár úr hívta meg azokat a személyeket, akik segítettek neki a munkafolyamat valamely részében, és közösen felolvastuk a darabot. A szereplők akkor szóltak meg először, és sokkal másabb volt, mint csak magunkban olvasni.

Mennyire sikerült diáktársra a szöveg?

Szerintem a végeredmény egészen diáktársat lett. Ha jól tudom, a tanár úr több diákkal is beszélgetett, hogy a darab a lehető leghitelesebben adja át a stílusunkat. Annnyira jól sikerült a dolog, hogy az első verziót még cenzúrázni is kellett, de ez nem változtatott sokat a végeredményen.

Láttad-e az előadás próbáit?

Még nem láttam a próbákat, szóval a végeredmény számomra is meglepetés lesz. Ha jól hallottam, év elején még kérdéses volt, hogy meglesz-e a diákszínpad létszáma, hiszen néhányan elbaltagtak az előző évben, viszont biztos forrásból tudom, hogy mostanra minden a lehető legjobban halad. Már én is nagyon várom, hogy lássam az előadást.

Egy elképzelt hittanóra Kalazancius iskolájában

(Juhász Ágnes jelenete)

Tanfelügyelők érkeznek az iskolába, hogy ellenőrizzék a tanárok és a diákok munkáját. Helyszín: a hittanóra. Szereplők: Zsombi, Gergő, Szabi, Dávid és Jázmin (diákok). Zsombi és Gergő bejönnek a terembe, Szabi, Ádám és Jázmin beszélgetnek, a vendégek már bent ülnek, a tanár az asztalnál pakol.

Tanár: Ma egy kiscsoportos jelenetet kell összeraknotok. Képzeljétek el, hogy a paradicsomban vagytok, és játsszátok el a bűnbeesést!

Zsombi: Oké gyerekek, szedjük össze magunkat! Osszuk ki a szerepeket! Én leszek a narrátor.

Dávid: Én meg a fa.

Szabi: Francba, az én akartam lenni...

Gergő: Én leszek a kígyó.

Zsombi Szabinak-nak: Te lehetsz Éva.

Jázmin: Én szerettem volna Éva lenni...

Zsombi: Te meg sem tudnál szólalni.

Jázmin: De...

Szabi: Legyen Éva, én leszek Ádám.

Zsombi: Tőlem... Gyerekek, elfelejtettük az Urat!

Dávid: Én biztosan nem leszek, nem fekszik hozzá a hangszínem.

Szabi: Ádám, Éva, kígyó, narrátor, fa, az Úr... Valakinek két szerepet kell vállalnia.

Zsombi: Majd a kígyó.

Gergő: Miért pont a kígyó?

Zsombi: Mert a kígyó csak sziszeg. Sssz...

Szabi: Ez a kígyó beszél.

Zsombi: Akkor legyen a fa, az tényleg nem mond semmit.

Dávid: Ez a lényeg, lángész.

Zsombi: Oké, majd azt mondjuk, hogy ez a kettősség jelképezi az Úr mindentudását...

Szabi: Írjuk ki a fát, semmi szükség rá.

Dávid: Igenis szükség van fákra!

Zsombi: De nem nekünk. Ki szavaz arra, hogy ne legyen fa?

Zsombi, Gergő, Szabi szavaz

Zsombi: Ennyi. Fa leszavazva.

Dávid: Kegyetlenek vagytok.

Tanár: Hogy álltok, gyerekek?

Zsombi: Készen vagyunk, tanár úr!

Szabi: Dehogyan vagyunk! Miért mondtad ezt?

Zsombi: Majd rögtönzünk, higgadj már le! Csak csináljátok, amit a narrátor mond, és néha nyögjete be valamit!

Kimennek

Tanár: Kezdhettek. Tiétek a színpad.

Zsombi: Khm... Egyszer volt, hol nem volt, az üvegóperencián is innen és túl is, ahol a kurta farkú malac túr, meg a kis mangalica...

Gergő megböki

Zsombi: Szóval valahol a paradicsomban élt Ádám és az anyósa...

Gergő suttog: Felesége...

Zsombi: Felesége, akit Évának hívtak, csak nagyon bűdösek voltak, mert még nem találták fel a szappant.

Ádám és Éva fogják az orrukat

Zsombi: Egyszer, mikor a paradicsomban sétálgattak, szembe jött velük az Úr.

Úr: Én vagyok az Úr, és szembe jövök veletek!

Ádám: Nézd Éva, itt az Úr!

Éva: Látom...

Zsombi: Ádám és Éva megéreztek, hogy az Úrnak jó illata van.

Ádám: Éva! Érzed ezt?

Éva: Mit?

Úr: Én vagyok az Úr!

Zsombi: Szóval gondoltak egyet, és megkérdezték az Urat, mitől van ilyen jó illata.

Ádám: Úr! Mitől van ilyen jó illatod?

Úr: Öhm...

Narrátor: Az Úr almapépből gyártott magának balzsamot.

Úr: Almából gyártok balzsamot.

Narrátor: Ádám és Éva nagyon megörültek, mert olyat ők is tudtak.

Ádám: Ezaz!

Narrátor: De az Úr nem engedte nekik, hogy balzsamot készítsenek.

Úr: Megtiltom, hogy balzsamozzatok!

Narrátor: Ennek Ádám és Éva nem örült.

Ádám: Bakfitty...

Narrátor: Aztán az angyalok leszóltak az Úrnak, hogy dolog van, szóval visszament a mennybe.

Úr: Huss!

Narrátor: Éva annyira szomorú lett, hogy leült depizni egy fa alá. Nagy mákja volt, mert pont azon a fán lógott a kígyó.

Kígyó: Szevassz.

Narrátor: Éva nagyon megijedt.

Éva: Jaj...

Narrátor: De a kígyó megnyugtatta, hogy béke van.

Kígyó: Nyugalom, testvér.

Narrátor: A kígyó nagy csibész volt, mert lefűlelte Ádámék magánbeszélgetését.

Kígyó: Mindent hallottam.

Narrátor: A kígyó felajánlotta Évának, hogy ad neki balzsamot.

Kígyó: Adok balzsamot.

Narrátor: Éva azt mondta, ez mekkora királyság már.

Éva: Király...

Narrátor: A kígyó odaadta Évának a balzsamot, és azt mondta, Ádámnak is vigyen, mert már nem bírja a szagát.

Kígyó: Vigyél Ádámnak is.

Narrátor: Szóval Ádám meg Éva bebalzsamozta magát, és többé már nem voltak bűdösek. Viszont allergiások voltak az almára, és a bőrük tiszta hólyag lett, ezért levelekkel kellett borogatniuk.

Ádám és Éva: Jaj, jaj...

Narrátor: Aztán az Úrnak feltűnt, hogy gáz van.

Úr: Itt valami nincs rendben.

Narrátor: Szóval lement a paradicsomba csekkolni Ádámot és Évát. Nagyon pipa lett.

Úr: Most aztán pipa vagyok!

Narrátor: Ádám és Éva próbálták menteni a menthetőt, de csúnyán lebuktak. Az Úr azzal büntette őket, hogy az utódaiknak egész életükön át kenniük kellett magukra a bőrirritáló balzsamot. Vége.

Taps hátulról

Az egyik látogató: Le vagyok nyűgözve, gyerekek! Ilyen szép metaforát találni a bűnbeesésre, magam sem csinálhattam volna jobban...

A másik látogató: Tanár úr, ezek a gyerekek őstehetségek. Egy kis zseni veszett el mindben.

Tanár: Igen, igen. Üljetek le gyerekek.

Zsombi Szabinak: Na, látod, ennyi az egész.

Szabi: Szerencséd volt...

Magyar mémek példabeszédek és farba rúgások

Dugonics András lelkesen gyűjtötte a magyar szólásokat és közmondásokat. A szólások általában képszerűen fejeznek ki egy-egy gondolatot, így nagyon hasonlítanak a mai mémekre. A közmondások népi bölcsességek, megfigyelések.

Ezek az állandósult szókapcsolataink sokat elmondanak a 18. század végi, 19. század eleji gondolkodásról. Most főleg arra fókuszálunk, hogy az iskolai élet kapcsán milyen mondatok akadnak névadó polihisztorunk hálójába. Néhányat mémesítettünk.

Ha te is szívesen beszálnál a játékba, várjuk mémjeidet a piarfutar@szeged.piarista.hu címen! A legjobb – és szalonképes – ötletek megjelennek következő lapszámunkban.

A szólások egyik csoportját alkotják „A’ Far verések”-hez kapcsolódók (kissé más pedagógia, mint a mai, bár azt hozzá kell tenni, hogy ezek nem kizárólag az iskola világához kötődtek, hanem a bíróság által kiszabott büntetésekre is utalnak). Mindegyiket a korabeli írásmód alapján közöljük:

Farából fejébe verték az észet.

Jól laktatták somfa kóbászszal.

Meg ütötte a’ görcsös famenykő.

Nem szeretnék bolhája lenni.

Nem szeretnék tetűje lenni gatya ráncában.

Hupi kék a’ fara.

Le csépték, mint a’ Tót búzát.

Ugy farára száradt: hogy a’ melák kutya se nyallja le rólla.

Úgy farára sült, hogy a’ Duna se mossa le rólla.

Meg hamuzták farát egetlen hamuval.

A nem túl okos embereket a következőképpen minősítették:

Ha pusztá falut is el tart tanácscsával.

Kevés van a’ só tartóban.

Tele pincéből szomjan jó.

Olyan mint ki a’ szappant meg ette.

Füst árán szelet akar venni.

Egy bolond olyan követ vethet a’ kútba, melyet tiz okos se húzhatna föl.

Romában volt, ’s a’ Pápát nem látta.

El adta a’ szállót, és sajtot vásárolt.

Meg nem ért még se sajtya, se túrója.

Bolond, ki orvossát örökössé teszi.

Akkor vet lakatot az istállóra, mikor már lovát ki lopták.

Nem sokat gyertyázott a’ könyvek mellett.

Többet koptatta talpát, mint farát.

Nem sokat gyertyázott a’ könyvek mellett.

Többet koptatta talpát, mint farát.

Nagyobb a’ csizma, mint a’ láb.

Arról se feledkezzünk meg, hogy egykor miket mondtak az okos emberről, diákról:

Meg ért mind sajtya, mind túrója.

Tud hozzá, mint tyúk a’ takony vágáshoz.

Ki nem felejtí káposztából a’ szalonnát.

Szeretnék a’ kolompot macska nyakán az egerek.

Néha a’ Papné okosabb a’ Papnál.

Az okosság sötétben is világít.

A’ jó gazda hajnal előtt ágyaz.

Az okos gazda nem tartja a’ galambot csupán ganéjáért.

Az okos disznó elejébe nem hánnya a’ gyömbért.

Tovább nyúl esze, mint nyelve.

Abban termékeny az okosság, kiben szaporítlan a’ tréfa.

Nincs olyan diák, aki ne késett volna valamilyen feladatával vagy éppen a reggeli osztályfőnöki tízpercről. Róluk ilyeneket mondtak egykor:

A’ meszsze haragnak későre jön hangja.

Későbbre lesz a’ leánybúl vén aszszony, mint a’ malacbúl disznó.

A’ majom ábrázatbúl későre válik orca.

Ha a’ farsang hoszszú, késő a’ Húsvét.

Ki későre házodik későre bánnya meg.

A’ csipás szem is üdövel ki nyilik.

Nem gomba a’ vitéz, hogy minden ganéba teremjen.

A’ Templomba is későre érnek a’ lomhák.

Meszsze Buda sánta ebnek.

A’ jó tanítvány se mindgyárt mester.

Üdövel az eső csöp is lukat váj a’ kőbe.

Üdövel a’ hangya nyom is ki teccik a’ sziklán.

Megkapták a magukét a hazugok is:

Gyakran össze kell fétozni szakadt szavait.

Szines kendő egy szint se mutat igazán.

Ha mennyiszer hazudott, annyiszor egy haj szála veszett volna el, még annya’ hasában meg kopaszodott volna, és e’ világra parókássan jött volna.

Botlékony szájú.

Nem úgy adgya, a’ mint árullya.

Ritka hitel Parasztban, Mint az hal a’ harasztban.

Tudgya nagyra vinni az ökörszemet is.

Szíve másutt, nyelve másutt jár.

Az egyenes úton soha ötlet nem látni.

Azért, hogy pozitívan zárjuk, gondoljunk kicsit a szerencsésekre, akiket még soha nem kaptak rajta puskázáson vagy másoláson:

Bele szakadt ugyan a’ jégbe, de kezei fölül maradtak.

Búzában már a’ nyúl farka se láccik ki.

Annyi szalonnája: hogy reá avasodik.

Leg szerencsésebb hajózás a’ part mellett.

A’ varjú a’ tölgy fán ő néki krákogott.

Összeállította: a Szerk.

PATROCÍNIUM 2021

SEMMIT

SEM

ADTÁL

KRISZTUSNAK

HA EGÉSZ SZÍVEDET

NEM
ADTAD

NEKI

"AZ ELMÚLT SZÁZADOK ÖRÖKSÉGÉT
A JELEN ÉS A JÖVŐ VISZONYAI KÖZÖTT
AKARJUK ÚJRAÉRTELMEZNI."

Jelenits István SchP

Nemzeti
Együttműködési
Alap

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

k é p e s l a p

